

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Sandhed, Storhed og Skønhed

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 28. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_312_2-txt-shoot-idm351/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Virking, nemlig Aarsagens Virksomhed, hvilket vi kalde Kraft, og da denne Kraft forener hoed der maa tænkes hver for sig, er det noedvendig Kiærlighedens Kraft, thi Kiærlighed kalde vi hoed som meddeleer og forener, og her have vi da de evige Pillere hvorpaa Unægtelighedens, Aarsagens og Eenhedens Grundsætninger uroffelig hvile.

Men, naar vi nu i Verden anvende Eenhedens Grundsætning paa Aarsag og Virkning, da see vi let, at Timeligheden maa komme i Betragtning, saa vi ikke kan paastaae at der er ubetinget Eenhed uden i det forbindende Led: i Kraften, selv i Bevidstheden er i at Fald kun en ved Tid betinget Eenhed: en fortskridende Liighed. Heraf følger, at al Virkning er et Billede af sin nærmeste Aarsag: af Kraften eller Virksomheden, og kun i den Eet med sin Grund-Aarsag, saa det kommer an paa Virkningens Deeltagthed i Kraften, hvorvidt den afbilder Grund-Aarsagen, og har Samfund med den. Hvor det nu findes Selvs Bevidsthed, kun der i alle Henseender er et Samfund med Sandhed mueligt, og det aabenbar i samme Grad, som Mennesket elsker Sandhed, thi kun Kiærligheds Aand kan forene hoed der er for sig, hoed der har Selvs Bevidsthed, og kun det.

Alt hoed der nu kun afbilder Kraft, er, naar det betragtes udenfor den: dødt, og altsaa kun en Sjætte, hoed som derimod har Kraften i sig, det er levende og altsaa et Billede af Kraften, men kun hvor Kraften er sig selv bevidst er det et Billede af Sandhed, kun Mennesket er Faldt i Guds Billede.

Spørge vi nu hoed timelig Sandhed er, da maae vi vel svare: det er Skabningens sande Forhold, og det anskues i Mennesket, i hvem Skabningen har sin Bevidsthed, og i hvem der kan sees et Billede af den evige Sandhed, der udtrykker Værelsen som har afbildet sig selv; thi det betegnes ved Legemet der gennem Sandserne afbildes i Sjælen. I Sandheds Dine er da det naturlige Menneske strax hans Billede, men om det skal vorde saa i sine egne, det kommer an paa, om Sandhed vil laane det sit Die, og om Mennesket vil betragte sig dermed, indtil Udviklingen er tilendbragt i Kiærlighed, saa Billedet sammensmelter med Sandhed, og sees med sine egne forklarede Dine legemlig, hoed for kun faaes i Aanden: Ansigt til Ansigt hoed Billedet betød.

Her staae vi da ved det store Spørgsmaal: har Sandhed laant Mennesket sit Die, og hvorledes er det i saa Fald brugt, hvilket er det Samme som: har Sandhed givet Mennesket sin Aand og har han

